

Бурштинове намисто

Оповідання

Я завжди мала багато друзів, які мене підтримували. Найближчі – Моніка, Емма, Люк, Джозеф і Барбара. Із Монікою я знайома дуже давно. Це моя найкраща подруга дитинства, я навіть не пам'ятаю нашу першу зустріч. Вона мала русяве, середнє за довжиною волосся, карі очі з довгими віями, кирпичний носик, ямочки на щічках. Моніка любила спокій і була дуже схожа на мене характером. Скільки її пам'ятаю, вона гарно співала, але рідко демонструвала свій талант. Емма – це моя кузина, вона жила в іншому місті. Її батько знайшов нову роботу і їхня сім'я переїхала. Вони стали нашими сусідами. У дівчини булочервоне кучеряве волосся, вона пофарбувала його нещодавно. Еммі дуже личила ця зачіска. Гостре підборіддя та невеликий ніс робили дівчинку серйозною, але насправді вона дуже добра. Люк – мій однокласник, наша дружба розпочалася тоді, коли хлопець давав мені списувати. Юнак був високий на зріст, мав темне волосся, великі сірі очі. Завжди приваблював своєю чарівною усмішкою. Уже в третьому класі я, Моніка та Люк були кращими друзями. Хлопець мав старшого брата – Джозефа. Він мені завжди

подобався: світле густе волосся та брови, на щічках гарний рум'янець, прямий ніс, ямочка на підборідді. Справжній красень. Барбара – новенька в нашій школі, вона молодша за мене, але дуже розумна. Завжди пишалася її харизмою та красою. Довге темне волосся дівчини переливалося, мов шовк, зелено-карі очі мене завжди зачаровували, гострий ніс та добре виражені вилиці доповнювали її зовнішність. Шкіра була трохи смуглява. Усі ми завжди відпочивали разом.

Люк, Джозеф, Емма займалися різними видами спорту. Люк із дитинства був хокеїстом, цьому навчив його батько. Цей чоловік, прекрасний у хокеї, хотів передати свій досвід Джозефу, старшому сину. Але той обрав волейбол, тут він справжній майстер. Емму захоплювало водне поло. Здавалося б, спортивна гра у воді, але сім'я вважала це марною тратою часу, яка не знадобиться в майбутньому. Мама Еммі завжди радила грати на скрипці. Але ця дівчинка часто порушувала правила, тому знала, що буде займатися саме цим спортом.

Я любила рукоділля: плести браслети з бісеру, в'язати невеличкі іграшки або навіть розмальовувати стіни в приміщенні. Моя кімната – це ніби портфоліо. Зайшовши

туди, ви можете побачити стіни із зображенням різноманітних квітів. На ліжку є багато в'язаних іграшок, навіть невеличка подушка. Мої фото з друзями поставлені в саморобні рамочки з бісеру та різних дрібничок.

Моніка ходить у театральний гурток, цього хоче не вона, а її батьки. Дівчина мріє про велику сцену та гучні аплодисменти. Її голос – це щось прекрасне, мені дуже шкода, що сім'я вважає інакше. Колись вона досягне мети, бо це Моніка, а яка завжди досягає свого.

Барбара захоплюється всім, у неї багато чого різного. Іноді любить досліджувати біологію: різні квіточки, дерева, якісь кущики з гарними пелюстками – це її. Дівчина любить готувати, рідко, але завжди мітко. Якийсь час ліпила з глини, у мене є декілька гарних її виробів.

Одного разу ми, як завжди, гуляли парком та чекали на прихід Джозефа. Літо, жаркий сонячний день. Ми збиралися йти до озера, але Джозефа довго не було.

– Може, пішов додому?

– Ні, він би зателефонував, удома нікого немає, – сказав Люк.

Довго чекали, але врешті-решт він з'явився. Усі помітили, що Джозеф світився від щастя, якби ми не

благали розповісти, що трапилось, він мовчав. Нарешті пішли всі разом до озера. Я і Емма одразу стрибнули у воду, плавали та плескалися. Люк із Монікою сиділи на березі та розмовляли про майбутні змагання з хокею. Хлопець розповідав, що вони будуть настільки серйозні, що доведеться їхати в інше місто.

Емма була дуже здивована, адже вона займається професійним спортом, а про змагання тренер зовсім нічого не казав, хоча Джозеф та Люк теж готувалися. Моніка – дочка тренера, тому також знала про таємницю хлопця.

– Якщо Джозеф не розповість, то скажу я.

Моніка почала довгу історію про те, що змагання будуть майже з усіх видів спорту, і, скоріше за все, – це не тільки нові досягнення, а й екскурсії новими місцями. Вона сказала, що також їде разом із мамою. Усі зрозуміли, що запросили й Джозефа. Але Еммі все ж було неприємно, чому їй ніхто не розповів.

Коли поверталися додому, я вже бачила подругу засмученою.

– Еммо, може, зайдеш до мене? У мене вдома дуже смачні цукерки, – сказала я, бо хотіла відволікти подругу.

– Пішли.

Ми зайшли до будинку, я налила чаю Еммі, а після довгого мовчання дівчина почала емоційно розповідати, як їй набридло, що батьки її не розуміють. Вона так довго старалася, щоб отримати звання справжньої спортсменки у водному поло. А тренер навіть не сказав про змагання.

– Тоді прямо завтра й запитаєш про них, я думаю він просто забув, багато дітей, про кожного не запам'ятаєш, – заспокоювала я подружку.

Почало темніти й Емма пішла до себе. Я була дуже втомлена, прибрала стіл і одразу лягла спати. Сон не забарився. Спочатку бачила якийсь дивний ліс, я була в ньому з Монікою. Здавалося, ми заблукали, поруч хтось гуляв, але я не знаю, хто це. Зовсім ніколи не бачила цю людину.

На ранок все швидко забула. Мені треба було прибрати сад, тому я пішла збирати гнілі яблука та вигрібати сухе листя. Попросила Моніку мені допомогти, та з радістю погодилася. Ми довго працювали, а сонце пекло все дужче.

– Дивись, – промовила мені подруга.

– Я ніколи його тут не бачила, це навіть не моє.

Вона показала різнокольорове намисто, мабуть, це був бурштин. Я не знала звідки він, узяла його собі, обожною такі штучки, а потім ми продовжили збирати фрукти.

Заморені, пішли в дім, але раптом зателефонував Люк, він запропонував сходити разом на озеро.

Коли ми наблизилися, усі вже купалися, не було тільки Емми. Казали, що дівчина не прийшла, бо допомагає батькам із прибиранням, але вона моя кузена і я знала, що батьки на роботі, а повернуться тільки через декілька днів. Трохи побувши біля чистого озера, попередила всіх, що іду додому, бо, здається, не закрила будинок.

Ні, добре пам'ятаю, що ми поклали ключі на підвіконня, але потім придумала, що забула телефон та повернулася назад.

Я поспішала до Емми, бо знала, що щось трапилось. Вона не виходила на зв'язок, тому я зайшла до її будинку. Відчинивши двері, почула плач – це була Емма.

– Що трапилось? – злякано запитала я.

– Я не поїду на змагання, – тихо промовила Емма.

Вона розповіла, що з самого ранку зателефонувала тренеру, а той повідомив, що водного поло не буде. Емма

казала, що дуже б хотіла побувати в тому місті, адже там не тільки змагання, а й прекрасна природа.

– Ти пам’ятаєш, що нам розповідала Моніка? Експерсії, я думаю, що вони будуть десь ночувати, а якщо ми також поїдемо?

Емма витерла сльози та почала обдумувати всю ситуацію. Ми прийшли до того, що наші друзі будуть із нами, не тільки спортсмени. Запросили до себе Барбару та Моніку – на той час уже повернулися з озера.

Ось ми обговорювали цю подію. Треба було думати швидше, адже виїжджати через декілька днів. Моніка сказала, що запитає в батька про це й одразу все розповість. Біля нас сиділи Люк та Джозеф, ми дружно та трохи насторожено чекали на дзвінок Моніки. Вона не телефонувала вже дуже довго.

– Може, їй не дозволили? – сказала тихо Барбара.

Від цього напруга з’явилася ще більша. Відкрилися двері й зайшла Моніка. Спочатку була незручна мовчанка, а тільки потім дівчина радісно закричала:

– Ми їдемо!

Усі були на сьомому небі від щастя. Але радісні хвилини збила Емма.

– Так, а що ми сидимо? Давайте збирати речі, дізнаватися, де будемо проживати.

Моніка сказала, що вже знає, але речі збирати їй справді треба.

Усі порозходилися. Я була в кімнаті та прасувала одяг для поїздки.

– Сподіваюся, там так само тепло, як і тут. Але на всякий випадок візьму джинси з кофтинкою, – розмовляла сама з собою.

– О! Візьму бурштинове намисто.

Настав цей день. Ми стояли біля автобуса та замріяно чекали, коли вже відправимось.

Ось уже їдемо, я сиділа біля Барбари, ми розмовляли, як будемо підтримувати Люка та Джозефа на змаганнях, а потім усі разом підемо гуляти й милуватися гарними пейзажами.

Швидко заснула. Здавалося, що гуляла в лісі, але тепер одна, без Моніки. На мені було бурштинове намисто, намагалася знайти дорогу назад, але нічого не виходило.

Потім зрозуміла, що одна я не була. Біля мене, як і минулого разу, знаходилася людина, яку ніколи не бачила й не знаю.

Розбудила Барбара.

– Ми приїхали, прокидайся!

– Ого, я так довго спала?

Ми із своїми речами вийшли зі автобуса та милували око всією красою. Були здивовані, адже, коли проходять змагання, у цьому місті багато спортивних майданчиків, безліч багатоповерхівок. Аж тут були гарні квіти, удалині виднівся ліс, а за сто метрів стояло величезне приміщення. Туди ми й пішли.

Джозеф дуже хвилювався, адже змагання з волейболу будуть проходити найперші. Я знала, що заспокоїти його буде важко, але все ж підійшла.

– Не хвилюйся, упевнена, ти здобудеш перемогу й ми разом підемо щасливі підтримувати Люка. Навіть якщо ти нічого не отримаєш, ми зможемо просто гарно провести час.

Хлопцю була важлива наша підтримка. Нам страшенно пощастило, бо була вільна кімната на шість ліжок. Тренер

жив окремо. Уже темніло, усі дуже втомилися, тому швидко заснули, крім мене й Барбари.

– Не спиш?

– Ні, не можу.

– Я також.

Ми тихо розмовляли, але, щоб не розбудити інших, сіли ближче до вікна.

– Небо таке гарне, я б хотіла погуляти вночі в такому безмежному полі, – сказала Барбара.

Я спробувала відчинити вікно, як на диво, на ньому навіть не було сітки. Переглянувшись із подругою, ми вирішили ненадовго вилізти погуляти. Теплі ночі, нам зовсім не було холодно.

– Знаєш, я не можу заснути, бо вже не вперше мені сниться, мов я та Джозеф блукаємо в густому лісі. Мені не страшно, але таке відчуття, що це реальність, від цього в мене перехоплює подих.

– А в тебе не має відчуття, що біля вас є ще хтось незнайомий?

– Є, але я навіть не можу зрозуміти, чи то людина.

Мені стало не по собі, я також бачила такі сни. Не стала казати, боялася налякати подругу.

Ми залізли назад, трохи порозмовляли, а потім і заснули.

На ранок прокинулася від того, що по кімнаті ходив Джозеф, через декілька годин у нього змагання, його команда ось-ось почне готуватися. Усі разом ми пішли на волейбольне поле, там була купа людей, готувалися до гри.

Розпочалися змагання, здається, ми хвилювалися більше за Джозефа. Емма та Моніка вболівали за нашу команду найбільше. Голос вони, мабуть, після цього взагалі втратили. Та от має бути вирішальний удар. Якщо чесно, я вже й не сподівалася, але коли побачила, що саме Джозеф відбив м'яч, страшенно зраділа. Тут наші побігли обіймати його, адже це зробив саме він. Найбільше пишався хлопцем тренер, який довго його до цього готував. Ми щасливі побігли в затишну їдальню та вітали друга.

Через декілька годин змагання з хокею. Ми пішли до холодного великого поля. Це було в приміщенні. На щастя, ця гра також пройшла успішно. Що може бути краще – обоє отримали перемогу!

Тренер писав якісь документи, а ми, щасливі, пішли гуляти та милуватися природою.

– Тут так гарно, не хочу повертатися додому, – казала Емма.

– О, пішли до лісу. Упевнений, там краса ще більша, – промовив захоплено Люк.

Аж раптом на дорозі побачила таке саме бурштинове намисто, що й на мені, хотіла показати Моніці, але помітила, щойого вже не було. Хоч це й дивно, та подумала, що від недосипання вже мерещиться.

Не знаю як, але в лісі чомусь ми розділилися, я була з Монікою. Десь недалеко гуляли наші товариші. Подруга збирала квіти та різні шишечки, а мені весь час здавалося, що вже тут була, або ж просто відчуваю чийось присутність. Здавалося, щось торкалося, і це не була Моніка. Я бачила, що вона також трохи налякана, але не хотіла панікувати.

– Дивись, таке саме намисто, яке ми знайшли, – зраділа Моніка.

Тепер я була впевнена, що мені не привиділося. Ми почали повертатися назад, бо навіть не знали, де наші всі друзі. Коли починали прискорювати ходу, за нами ніби

хтось ішов, але насправді нікого не було. Нарешті зустріли Барбару та Джозефа, вони були налякані, як і ми. Зрозуміли, що немає Люка та Емми, почали їх шукати, але тепер трималися разом.

– Моніко! – вигукнула позаду Емма.

Нарешті ми їх знайшли! Швидко пішли з цього лісу. Усі розуміли, що в кожного було одне й те саме відчуття.

Сиділи в кімнаті, а коли збирали речі, побачили ті самі бурштинові намиста в кожного, окрім мене. Але потім подумали, що, може, це й не бурштин. Він був тільки в мене. У Люка – намисто з чорного-білого каміння, у Емми – червоного та голубого, Барбари – світло-зеленого, Моніки – щось дуже схоже на ноти, Джозефа – темно-коричневого.

Ніхто не міг пояснити, що це було, але кожен узяв собі намисто. Додому їхали щасливі, але трохи налякані. Усе ж у нас залишилася згадка про це чудове місце. Дива трапляються...